

УДК 781.01-027.541(477)»20»(045)
DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/60-3-11>

Ірина ПОЛЬСЬКА,
orcid.org/0000-0003-3546-5900
доктор мистецтвознавства, професор,
професор кафедри теорії та історії музики
Харківської державної академії культури
(Харків, Україна) *timchpolsk@gmail.com*

МУЗИЧНА РЕГІОНІКА В СУЧАСНОМУ ДИСКУРСІ УКРАЇНСЬКОГО МУЗИКОЗНАВСТВА

У статті висвітлюються проблеми, пов'язані з сучасним станом дослідження музичної регіоніки (регіоналістики) як однієї з важливих галузей українського музикознавства ХХІ ст. Мета статті – узагальнити існуючі в українській науковій думці точки зору щодо музичної регіоніки як напрямку сучасного музикознавства, її специфіки, дефініції, методології та місця в системі науки та культури. Методологічною основою дослідження є компаративний, системний, феноменологічний методи, методи типологізації і термінологічного аналізу. Відмічається висвітлення у більшості регіоналістичних досліджень насамперед конкретних фактів історичного розвитку музичного життя та мистецтва окремих геокультурних локацій України. Підкреслено появу наукових праць, скерованих на осмислення музичної регіоніки як явища.

Розглядаються питання дефініції даного наукового напрямку та їх вирішення у працях різних українських дослідників. Зазначається паралельне використання у науковому дискурсі декількох близьких дефініцій (музична регіоніка, музична регіоналістика тощо). Підкреслюється необхідність формування єдиного поняттєвого апарату цієї наукової галузі та доцільність її визначення саме як музичної регіоніки. Висвітлюються питання місця та значення музично-регіоналістичних досліджень у системі національної культури України. Характеризуються існуючі системні класифікації музикознавчих досліджень у сфері української музичної регіоніки.

У висновках резюмуються основні результати дослідження. Підкреслено, що осмислення сутності і особливостей музичної регіоніки, визначення її дефініції та типології є одним із важливих перспективних завдань сучасної української музикології. Таке осягнення має відбуватися в контексті діалектичній взаємодії категорій національного та регіонального (локального).

Ключові слова: музичне мистецтво, музикознавство, українська музикологія, музична регіоніка, регіоналістика, термінологія, класифікація.

Irina POLSKA,
orcid.org/0000-0003-3546-5900
Habilitation Doctor of Art Criticism, Professor;
Professor at the Department of Theory and History of Music
Kharkiv State Academy of Culture
(Kharkiv, Ukraine) *timchpolsk@gmail.com*

MUSICAL REGIONYCS IN THE MODERN DISCOURSE OF UKRAINIAN MUSICOLOGY

The article highlights the problems related to the current state of research in musical regionycs (regionalistics) as one of the important branches of Ukrainian musicology in the 21st century. The purpose of the article is to summarize the points of view existing in Ukrainian scientific opinion regarding musical regionycs as a direction of modern musicology, its specifics, definitions, methodologies and place in the system of science and culture. The methodological basis of the research is comparative, systematic, phenomenological methods, methods of typology and terminological analysis. It is noted that the coverage of the majority of regionalist studies is primarily specific facts of the historical development of the musical life and art of certain geocultural locations of Ukraine. The emergence of scientific works aimed at understanding musical regionycs as a phenomenon is emphasized.

The questions of the definition of this scientific direction and their solution in the works of various Ukrainian researchers are considered. The parallel use of several close definitions (musical regionycs, musical regionalistics, etc.) is noted in the scientific discourse. The necessity of forming a unified conceptual apparatus of this scientific field and the expediency of defining it precisely as musical regionycs are emphasized. The issue of the place and significance of musical-regionalist research in the system of national culture of Ukraine is highlighted. The existing systematic classifications of musicological studies in the field of Ukrainian musical regionycs are characterized. The main results of the research are summarized in the conclusions. It is emphasized that the important prospective tasks of modern Ukrainian musicology

are the understanding of the essence and features of musical regionics, its definition and typology. Such an understanding should take place in the context of the dialectical interaction of the categories of national and regional (local).

Key words: *musical art, musicology, Ukrainian musicology, musical regionics, regionalistics, terminology, classification.*

Постановка проблеми. Проблематика, пов'язана з дослідженням специфіки музичної культури та мистецтва окремих регіонів, з кожним роком стає все більш затребуваною та вагомою у науковій думці України та світу. В сучасному мистецтвознавстві вже сформувався окремий науковий напрям, котрий отримав назву «регіоніка», або «регіоналістика». В українському музикознавстві кінця ХХ – початку ХХІ ст. цей напрям набув величезного поширення і став одним з пріоритетних у наукових розвідках.

Аналіз досліджень. Останнім часом в українському музикознавстві сформувався потужний корпус досліджень, присвячених висвітленню саме регіональної проблематики. Детальний аналіз значної кількості цих наукових праць наданий у викладі основного тексту статті. Зазначимо також, що поряд із дослідженнями, де висвітлюються переважно «фактологічні» аспекти музичної регіоніки (праці, що розкривають історичні шляхи розвитку музичного життя та музичного мистецтва окремих міст та геокультурних локацій України), з'являється все більше наукових розвідок, автори яких прагнуть до сутнісного змістовного осмислення цього напрямку, його, так би мовити, саморефлексії. Серед таких публікацій назовемо, зокрема, праці Г. Карась «Музична регіоналістика у фокусі сучасних досліджень» (Карась, 2017), А. Кравченко «Українська музична культура в контексті дослідження проблем культурологічної регіоніки» (Кравченко, 2012), А. Литвиненко «Історичні шляхи становлення регіоналістики в українській культурі й музикознавстві» (Литвиненко, 2012), Т. Мартинюк «Поняття регіональної музичної культури в контексті сучасного наукового знання (на прикладі музичної культури Північного Приазов'я ХІХ–ХХ ст.)» (Мартинюк, 2020), В. Микуланинець «Поняття “регіонознавство”, “регіоналістика” та “регіоніка” у сучасному вітчизняному мистецтвознавстві» (Микуланинець, 2013), Р. Розенберг «Регіоніка як складова частина історії музики» (Розенберг, 2000), В. Шульгіної та А. Кравченко «Теоретико-методологічні аспекти культурологічної регіоніки» (Шульгіна, Кравченко, 2015) тощо. Проблема осягнення музичної регіоніки як наукового напрямку, а також особливостям його функціонування у різних аспектах української музикології (зокрема, в сфері теорії та історії ансамблю)

присвячені й деякі публікації авторки цієї статті (Польська, 2013; Польська, 2016; Польська, 2021).

Мета статті – узагальнити існуючі в українській науковій думці точки зору щодо музичної регіоніки як напрямку сучасного музикознавства, її специфіки, дефініції, методології та місця в системі науки та культури.

Вклад основного матеріалу. Одним із найважливіших напрямів сучасного українського мистецтвознавства є регіоніка (регіоналістика), котра, як нами вже визначалося раніше, щільно пов'язана «з дослідженням специфіки регіональних культурних процесів, розкриттям її проявів на різних етапах історичного розвитку окремих регіонів, з виявленням змістовних ознак та особливостей формування, характерних для соціокультурного обличчя того чи іншого регіону» (Польська, 2021: 24). У вітчизняній музикології кінця ХХ – початку ХХІ ст. саме цей «науковий напрям, що відбиває притаманне сучасному життю величезне зростання інтересу до історичних надбань культури і мистецтва різних регіонів світу, до всебічного опанування національної духовної спадщини в усіх її формах та виявах, набуває особливого, іноді пріоритетного значення» (Польська, 2021: 24).

Визначаючи причини актуалізації досліджень у цій галузі, українська музикознавиця Г. Карась у статті «Музична регіоналістика у фокусі сучасних досліджень» слушно визначає детермінацію цього процесу: «ХХІ ст., яке яскраво демонструє всепроникаючий глобалізм, одночасно стимулює звернення народів до свого національного коріння, до своєї «малої батьківщини» – краю, міста чи села. Звідси – увага до нового напрямку українського мистецтвознавства – культурної регіоніки або регіоналістики» (Карась, 2017: 179).

Бурхливий розвиток музичної регіоніки водночас викликав до життя потребу молоді науки у саморефлексії, осягненні своєї сутності, методології, змістовного поля, місця в системі науки та культури, в соціальному житті.

Однією з важливих проблем сучасної української регіоніки є питання самої дефініції цього наукового напрямку, його термінологічного визначення. На даний момент у вітчизняному науковому просторі поряд із назвою «регіоніка» застосовуються інші близькі поняття – регіоналістика, регіоніка, регіоналіка, регіоніка,

ство, тощо. Доволі багато дослідників використовують зазначені поняття паралельно. До них, зокрема, належить А. Литвиненко, яка розглядає поняття регіоніки та регіоналістики як синонімічні. За визначенням цієї дослідниці, наданим нею у статті «Історичні шляхи становлення регіоналістики в українській культурі й музикознавстві», регіоналістика (регіоніка) – це «галузь науки, а також сукупність методів дослідження й вивчення різноманітних сфер суспільної діяльності, їх територіальної специфіки й особливостей з метою з'ясування функцій і значення історично сформованого регіону в системі культурних надбань нації та людства загалом» (Литвиненко, 2012: 8). Обґрунтовуючи сутність регіоніки (регіоналістики) як наукового напрямку та аналізуючи його різні дефініції, А. Литвиненко підкреслює подібність існуючих термінологічних визначень досліджуваного явища та синонімічний характер їхнього застосування в українській науковій думці: «Регіоніка, регіоналістика, регіонознавство, регіонологія, регіоналіка та багато інших лексично подібних термінів, які нині активно впроваджуються у науковий обіг, загалом відображають одне поняття» (Литвиненко, 2012: 7-8). Визначаючи причини появи такої великої кількості близьких понять, які характеризують одне й те ж явище, дослідниця зазначає, що «таке термінологічне різноманіття спричинене тим, що цей напрямок досліджень доволі новий і сьогодні лише формується як галузь науки. Але по суті, всі вони відбивають одну мету – наукове дослідження багатогранної суспільної діяльності та її продуктів у межах певного регіону (його історія, економіка, культура, мистецтво тощо)» (Литвиненко, 2012: 7-8).

Подібним чином оцінюють причини термінологічної плутанини, що склалася в досліджуваній науковій сфері, і відомі музикознавиці В. Шульгіна та А. Кравченко. У статті «Теоретико-методологічні аспекти культурологічної регіоніки» вони висловлюють думку про те, що паралельне використання в науковій літературі вищезазначених понять *регіоніка*, *регіоналістика* тощо відбиває насамперед «інтенсивність осмислення регіональної проблематики й процесу формування категоріального апарату молодого науки, останнє є найсуттєвішим питанням, вирішення якого допомогло б уникнути термінологічної плутанини й, зважаючи на певну спільність у тлумаченні цих понять різними авторами, віднайти уніфікований термін для означення регіонального напрямку досліджень в різних галузях наукового знання» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 5).

Взаємозв'язки та відмінності, які існують між поняттями *регіоналістика*, *регіоніка* та *регіонознавство*, розглядає й Л. Микуланинець у статті «Поняття “регіонознавство”, “регіоналістика” та “регіоніка” у сучасному вітчизняному мистецтвознавстві». Резюмуючи результати проведеного аналізу, дослідниця підкреслює, що в музичній науці найбільш вживаним є термін «регіоніка» (Микуланинець, 2013). Цієї позиції дотримуються і В. Шульгіна та А. Кравченко, котрі наголошують на тому, що саме поняття *регіоніка* «найточніше розкриває сутність регіонального підходу» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 5).

Зазначимо, що таку точку зору загалом поділяє й авторка цієї статті, яка в своїх наукових розвідках використовує передусім саме дефініцію «регіоніка» (Польська, 2021), вважаючи його найбільш оптимальним.

Осмилюючи місце і роль регіоніки в сучасному науковому полі, багато дослідників акцентують особливу увагу на нерозривному взаємозв'язку понять національного та регіонального, підкреслюючи, що саме неповторність культурного розвитку регіонів створює унікальність, красу і багатство загальнонаціональної української культури. Ця думка проходить червоною ниткою крізь практично увесь корпус наукових праць з проблем регіоніки.

Так, зокрема, на щільному взаємозв'язку національного та регіонального рівнів буття української культури акцентує увагу Г. Карась, зазначаючи у цитованій праці, що лише «пізнавши та узагальнивши закономірності розвитку регіону, можна підвестись до розуміння соціокультурних процесів всього українського суспільства» (Карась, 2017: 179).

Характеризуючи загальну спрямованість регіоналістичного напрямку наукової думки, В. Шульгіна та А. Кравченко підкреслюють, що регіоніка «покликана виявити неповторність та самобутність культурного середовища в межах того чи іншого краю і має важливе значення для відтворення картини національної культури у всьому розмаїтті її регіональних аспектів» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 3). Визначаючи місце та роль регіоніки в сучасному мистецтвознавстві, дослідниці особливо наголошують на тому, що «осмислення регіональних культурно-мистецьких здобутків веде до усвідомлення власної культурної належності та відтворення широкої панорами національної культури як частки світової духовної спадщини» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 5).

Слід також особливо підкреслити, що досягнення музичної регіоніки як явища та її місця в

системі культури має відбуватися насамперед в річищі діалектичній взаємодії категорій національного та регіонального (локального). На нашу думку, доречним у науковій перспективі є й розгляд проблем музичної регіоніки в контексті взаємодії феноменів глобалізації та глокалізації.

Суттєва потреба у науковому осмисленні проблем регіоніки зумовлена величезною активізацією цієї проблематики в усіх сферах вітчизняної науки, у тому числі в українській музикології. Як слушно відмічає А. Литвиненко, в останні десятиріччя відбувається «спалах зацікавленості <...> суто регіональними проблемами у різних сферах» (Литвиненко, 2012: 13) української наукової думки. Висвітлюючи різноманітні форми та прояви розвитку регіоналістики, науковиця підкреслює, що вже давно «Традиційними стають проведення наукових конференцій із проблем історії окремих регіонів України, створюються осередки регіональних досліджень, діяльність яких спрямована на формування методологічних засад, а також розробку і впровадження в освітніх установах різного фахового спрямування навчальних курсів з вивчення історії, культури і мистецтва рідного краю» (Литвиненко, 2012: 13). І насамперед, за словами дослідниці, «потужного інституційного наукового розвитку набуває історична, культурологічна, музична регіоналістика» (Литвиненко, 2012: 13). Так, зокрема, проблемам історичної регіоналістики присвячено докторську дисертацію Я. Верменич «Історична регіоналістика в Україні: теоретико-методологічні проблеми» (Верменич, 2005) та монографію цієї ж авторки «Теоретико-методологічні проблеми історичної регіоналістики в Україні», які систематизують та поглиблюють методологічне осягнення аналізованих явищ з позицій синергетичного підходу.

Величезний масив регіоналістичних досліджень українських науковців репрезентований в сфері культурології. Вже сам факт формування регіоніки як самостійного наукового напрямку слід вважати, на думку В. Шульгіної та А. Кравченко, переконливим «свідченням актуальності регіональних розвідок» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 5). Науковиці загалом визначають регіоніку перш за все як «новітній напрям культурології, орієнтований на дослідження регіональної культури як структуроутворюючого компонента загально національної культури, що покликаний виявити неповторність та самобутність культурного середовища в межах того чи іншого краю і має велике значення для розкриття як специфіки регіону, так і соборності України» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 5). Вони особливо наголошують

на тому, що само «поняття “регіоніка” сучасна культурологія інтерпретує як учення про регіональні виміри національної культури» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 5).

Водночас сучасна українська регіоніка знаходить все більш яскраве та масштабне втілення у мистецтвознавчій царині, передусім музикологічній.

У сучасному музикознавстві дослідження регіональної специфіки розвитку музичного мистецтва і культури посідають значне та почесне місце. Цей напрям привертає до себе постійну увагу українських дослідників. На початку ХХІ ст. саме музична регіоніка набула особливої актуалізації в українській науковій думці. При цьому музична наука концентрує у своєму змістовному полі величезну кількість регіоналістичних розвідок самого різного проблемного спрямування – від історико-культурологічних штудій до типологічних системно-жанрових узагальнень. Авторкою цієї статті раніше вже зазначалося, що саме музична регіоніка (або ж музична регіоналістика), що «надзвичайно плідно розвивається останнім часом в українському науковому та художньому просторі» (Польська, 2021: 25), стає сьогодні «однією з найперспективніших галузей сучасного вітчизняного музикознавства» (Польська, 2021: 25).

Характеризуючи загальні особливості наукових досліджень в галузі музичної регіоніки, А. Кравченко у статті «Українська музична культура в контексті дослідження проблем культурологічної регіоніки» відмічає здебільшого джерелознавчий характер значної кількості регіоналістичних праць, зумовлений, на думку дослідниці, тим, що «метою таких розвідок є висвітлення досі невідомих науці фактів з культурного життя регіонів чи регіональних центрів» (Кравченко, 2012: 141).

Напряму музичної регіоніки вже вельми потужно репрезентований в українському музикознавстві. І з кожним роком у вітчизняній музичній науці з'являються все нові цікаві та ґрунтовні дослідження з цього кола питань.

Існуючий корпус наукових праць в річищі музичної регіоніки може бути систематизований за різними параметрами. Перші такі класифікації вже з'явилися в сучасному українському музикознавчому дискурсі. Однією з них є системна класифікація вітчизняних досліджень (перш за все дисертаційного рівня) у сфері музичної регіоніки, котра запропонована В. Шульгіною та А. Кравченко та викладена ними у вищезазначеній статті. Виходячи з цієї класифікації, основними проблемними напрямками сучасних музикознавчих розвідок у цій сфері є передусім такі: 1) «реконструк-

ція історичного шляху становлення і створення періодизації розвитку музичної культури регіонів та її локальних осередків» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 7); 2) «розкриття стильової еволюції регіональної музичної культури» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 7); 3) «дослідження історико-стильових основ та жанрово-стильових параметрів музичних творів регіональних композиторських шкіл» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 8); 4) «виокремлення специфіки функціонування видів музичного мистецтва в культурі регіонів» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 8); 5) «висвітлення розвитку музичного життя краю від аматорства до професіоналізму» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 8); 5) «аналіз діяльності окремих культурних, освітніх закладів, мистецьких шкіл та оцінка їх впливу на розвиток музичної культури і мистецтва регіонів та регіональних центрів» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 8); 6) «дослідження регіональної музичної культури у вимірах духовного життя етносів і субетносів» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 8); 7) «вивчення музичної культури в контексті регіональних і національних соціокультурних та культуротворчих процесів» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 8); 8) «виявлення регіональних особливостей, що стали передумовами культурного розквіту чи занепаду» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 8); 9) «розвідки, автори яких мають на меті створити цілісну панораму еволюції культури та мистецтва краю протягом великих історичних періодів» (Шульгіна, Кравченко, 2015: 8).

Інша системна класифікація дослідницьких векторів сучасної української музичної регіоніки, розроблена відомою науковицею Т. Мартинюк, репрезентована в її статті «Міждисциплінарні методологічні тенденції в українській музичній регіоніці». У своїй систематиці вчена виокремлює та характеризує такі провідні об'єктно-предметні сфери і напрями регіоналістичних досліджень сучасних українських музикознавців: 1) розкриття «регіонального аспекту музичного простору» (Мартинюк, 2020: 27); 2) вивчення «музичного життя регіонів» (Мартинюк, 2020: 28), що саме є найпоширенішим різновидом подібних праць; 3) розкриття «складноорганізованості феномену музичної культури» (Мартинюк, 2020: 29); 4) виявлення сутності та характеру явища музичного середовища (Мартинюк, 2020: 29); 5) висвітлення проблем становлення та розвитку музичного професіоналізму (Мартинюк, 2020: 29); 6) аналіз творчого доробку композиторів різних регіонів «в аспекті музичного стилю і жанру» (Мартинюк, 2020: 30); 7) вивчення «жанрів музичного фольклору»

(Мартинюк, 2020: 30); 8) аналіз досягнень «регіонального виконавства» (Мартинюк, 2020: 31); 9) «регіональні дослідження із переважанням інституціональної об'єктно-предметної сфери» (Мартинюк, 2020: 31); 10) розвідки у сфері «музичної прaxeології» (Мартинюк, 2020: 31); 11) вивчення «діяльності творчої особистості в регіоні» (Мартинюк, 2020: 32).

Висвітлюючи дану класифікацію, особливо зазначимо, що музикознавиця не тільки визначає основні змістовні вектори та об'єктно-предметні сфери музичної регіоніки як наукової царини, а й виявляє методологічні особливості їх дослідження у сучасному міждисциплінарному просторі.

Як наголошувалося авторкою цієї статті, регіоналістичні аспекти є зараз одними з найголовніших у вітчизняних дослідженнях у галузі теорії та історії ансамблю. У розробленій нами типологічній класифікації наукових розвідок українських музикознавців з цієї проблематики, репрезентованій зокрема у публікаціях «Камерно-ансамблеве мистецтво України: сучасні шляхи теоретичного осягнення» та «Теорія ансамблю в системі сучасної музикології та гуманітаристики: перспективні напрями розвитку» визначалося, що «одним з найпоширеніших в українському музикознавстві початку ХХІ ст. є регіонально-галузевий напрям» (Польська, 2013: 20), представлений «переважною більшістю музикологічних розвідок останніх десятиріч» (Польська, 2016: 6). Тому узагальнення конкретних шляхів реалізації цього напрямку в цій сфері музикознавчої думки є важливим завданням сучасної української музикології.

Висновки. Музична регіоніка є однією з провідних галузей українського музикознавства ХХІ ст. У науковому дискурсі української музикології існує значна кількість досліджень, присвячених саме питанням специфіки музичної культури різних регіонів і міст України. Переважна більшість цих наукових праць присвячена насамперед висвітленню конкретних фактів історичного розвитку музичного життя та музичного мистецтва окремих геокультурних локацій України. Втім нині в українській музичній науці спостерігається тенденція до сутнісного осягнення музичної регіоніки як явища.

Одними з важливих проблем сучасної вітчизняної музичної регіоніки є питання дефініції цього напрямку, пов'язане з паралельним використанням у науковому дискурсі декількох близьких понять (музична регіоніка, музична регіоналістика тощо). Назріла нагальна потреба у формуванні єдиного поняттєвого апарату цієї наукової галузі, яку, на нашу думку і на думку багатьох

інших дослідників, доцільно визначати саме як музичну регіоніку.

В сучасному дискурсі української музичної регіоніки склалося вже багато змістовно-тематичних напрямів дослідження. Типологію провідних дослідницьких векторів у цій сфері визначено у системних класифікаціях, запропонованих зокрема В. Шульгіною, А. Кравченко та Т. Мартинюк.

Осмилення сутності та особливостей музичної регіоніки як явища та наукового напрямку, її

дефініції, типологізації та ролі в системі національної культури є важливою перспективною задачею сучасної української музикології. Таке осягнення має відбуватися в контексті діалектичній взаємодії категорій національного та регіонального (локального), а також явищ глобалізації і глокалізації. Перспективним для наукових розвідок є й узагальнення надбань регіонально-галузевого напрямку в українській теорії та історії ансамблю.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Верменич Я. В. Історична регіоналістика в Україні: теоретико-методологічні проблеми : автореф. дис. ... д-ра істор. наук : спец. 07.00.01 «Історія України» / НАН України; Інститут історії України. Київ, 2005. 32 с.
2. Карась Г. Музична регіоналістика у фокусі сучасних досліджень. Українська музика. 2017. Число 3. С. 179–180.
3. Кравченко А. І. Українська музична культура в контексті дослідження проблем культурологічної регіоніки. Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв. Київ : НАККіМ, 2012. № 4. С. 139–143.
4. Литвиненко А. І. Історичні шляхи становлення регіоналістики в українській культурі й музикознавстві. Студії мистецтвознавчі / Національна академія наук України; Інститут мистецтвознавства, фольклористики та етнології ім. М. Т. Рильського. Київ : ІМФЕ, 2012. № 6. С. 7–14.
5. Мартинюк Т. В. Міждисциплінарні методологічні тенденції в українській музичній регіоніці. Науковий вісник Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського : зб. ст. Вип. 129. Сучасне музикознавство: методологія, теорія, історія. Київ : НМАУ, 2020. С. 26–41.
6. Микуланинець Л. Поняття «регіонознавство», «регіоналістика» та «регіоніка» у сучасному вітчизняному мистецтвознавстві. Мистецька освіта в європейському соціокультурному просторі ХХІ століття : зб. матеріалів II Всеукр. наук.-прак. конф., Мукачеве, 14–15 березня, 2013 р. Мукачеве : МДУ, 2013. С. 148–150.
7. Польська І. І. Камерно-ансамблеве мистецтво України: сучасні шляхи теоретичного осягнення. Наукові збірки Львівської національної музичної академії імені М. В. Лисенка / ЛНМА ім. М. В. Лисенка ; [гол. ред. : І. Пилатюк, наук. ред.-упоряд. : Н. Дика]. Вип. 31 : Виконавське мистецтво. Камерно-інструментальний ансамбль : історія, теорія, практика. Львів, 2013. С. 19–30.
8. Польська І. І. Музична регіоніка як напрям сучасної української музикології. Perspective of science and practice. Abstracts of XIII International Scientific and Practical Conference. Amsterdam, Netherlands 2021. Pp. 24–26. URL: <https://eu-conf.com/wp-content/uploads/2021/12/PERSPECTIVE-OF-SCIENCE-AND-PRACTICE.pdf>
9. Польська Ірина. Теорія ансамблю в системі сучасної музикології та гуманітаристики: перспективні напрями розвитку. Камерно-інструментальний ансамбль: традиції та сучасний вимір: міжнародна науково-практична конференція, 9 грудня 2016 р. / ЛНМА ім. М. В. Лисенка; [редкол.: І. Пилатюк – голов. ред., Н. Дика – відп. ред.]. Львів, 2016. С. 4–6.
10. Розенберг Р. Регіоніка як складова частина історії музики. Музичне мистецтво і культура: Науковий вісник. Вип. 1. Одеса, Друкарський дім, 2000. С. 150–155.
11. Шульгіна В., Кравченко А. Теоретико-методологічні аспекти культурологічної регіоніки. Вісник Львівського університету. Серія мистецтвознавство. 2015. Вип. 16. Ч. 1. С. 3–11.

REFERENCES

1. Vermenych, Ya. (2005). *Istorychna rehionalistyka v Ukraini: teoretyko-metodolohichni problemy* [Historical regionalism in Ukraine: theoretical and methodological problems]. (Hab. Dr.). Kyiv. 32 p.
2. Karas', H. (2017). *Muzychna rehionalistyka u fokusi suchasnykh doslidzhen'* [Musical regionalistics in the focus of modern research]. *Ukrayins'ka muzyka*. Chyslo 3. Pp. 179–180. [in Ukrainian]
3. Kravchenko, A. (2012). *Ukrayins'ka muzychna kul'tura v konteksti doslidzhennya problem kul'turolohichnoyi rehioniky* [Ukrainian musical culture in the context of the study of the problems of culturological regionycs]. *Visnyk Natsional'noyi akademiyi kerivnykh kadriv kul'tury i mystetstv*. № 4. Kyiv. Pp. 139–143. [in Ukrainian]
4. Lytvynenko, A. (2012). *Istorychni shlyakhy stanovlennya rehionalistyky v ukrayins'kiy kul'turi y muzykoznavstvi* [Historical ways of the formation of regionalistics in Ukrainian culture and musicology]. *Studiyi mystetstvoznavchi*. Kyiv. № 6. Pp. 7–14. [in Ukrainian]
5. Martyniuk, T. (2020). *Mizhdystyplinarni metodolohichni tendentsiyi v ukrayins'kiy muzychniy rehionitsi* [Interdisciplinary methodological trends in the Ukrainian musical regionycs]. *Naukovyy visnyk Natsional'noyi muzychnoyi akademiyi Ukrayiny imeni P. I. Chaykovs'koho*. Vyp. 129. *Suchasne muzykoznavstvo: metodolohiya, teoriya, istoriya*. Kyiv. Pp. 26–41. [in Ukrainian]
6. Mykulanynets', L. (2013). *Ponyattya "rehionoznavstvo", "rehionalistyka" ta "rehionika" u suchasnomu vitchyznyanomu mystetstvoznavstvi* [Concepts of "regional studies", "regionalistics" and "regionycs" in modern native Art Criticism]. *Mystets'ka osvita v yevropeys'komu sotsiokul'turnomu prostori XXI stolittya*. Mukacheve. Pp. 148–150. [in Ukrainian]

7. Polska, I. (2013). *Kamerno-ansambleve mystetstvo Ukrainy: suchasni shlyakhy teoretychnoho osyahnennya* [Chamber and ensemble art of Ukraine: modern ways of theoretical understanding]. *Naukovi zbirky L'vivs'koyi natsional'noyi muzychnoyi akademiyi imeni M. V. Lysenka*. Vyp. 31 : *Vykonavs'ke mystetstvo. Kamerno-instrumental'nyy ansambl' : istoriya, teoriya, praktyka*. L'viv. Pp. 19–30. [in Ukrainian]
8. Polska, I. (2021). *Muzychna rehionika yak napryam suchasnoyi ukrayins'koyi muzykolohiyi* [Musical regionics as a direction of modern Ukrainian musicology]. *Perspective of science and practice*. Abstracts of XIII International Scientific and Practical Conference. Amsterdam, Netherlands. Pp. 24–26. URL: <https://eu-conf.com/wp-content/uploads/2021/12/PERSPECTIVE-OF-SCIENCE-AND-PRACTICE.pdf> [in Ukrainian]
9. Polska, I. (2016). *Teoriya ansamblyu v systemi suchasnoyi muzykolohiyi ta humanitarystyky: perspektyvni napryamy rozvytku* [Ensemble theory in the system of modern musicology and humanities: perspective directions of development]. *Kamerno-instrumental'nyy ansambl': tradytsiyi ta suchasnyy vymir: mizhnarodna naukovo-praktychna konferentsiya, 9 hrudnya 2016 r. / LNMA im. M. V. Lysenka; [redkol: I. Pylyatyuk – holov. red., N. Dyka – vidp. red.]*. L'viv. Pp. 4–6. [in Ukrainian]
10. Rozenberh, R. (2000). *Rehionika yak skladova chastyna istoriyi muzyky* [Regionics as a constituent part of the history of music]. *Muzychne mystetstvo i kul'tura: Naukovyy visnyk*. Vyp. 1. Odesa. Pp. 150–155.
11. Shul'hina, V., Kravchenko, A. (2015). *Teoretyko-metodolohichni aspekty kul'turolohichnoyi rehioniky* [Theoretical and methodological aspects of culturological regionics]. *Visnyk L'vivs'koho universytetu*. Seriya mystetstvoznavstvo. Vyp. 16. Ch. 1. Pp. 3–11. [in Ukrainian]